

Évközi 11. vasárnap – 2010. június 13. – C év

Már nem is emlékezett rá, mikor vesztette el a munkáját. Már nem is tudta, mikor kezdett el inni elkeseredésében, mikor aludt utoljára ágyban és mikor látott fürdőszobát. Úgy hívták csak, hogy „az a lezüllött csavargó”. Ha észrevette, hogy rosszállóan bámulják, amint a kemény padon fekszik, néha beszédet intézett a nézelődőkhöz. Kevesen ismerték csak fel, hogy Dosztojevszkijt idézte: „Hát azt hiszitek, örömben iszom? Hogy felderülök a pálinkától? Legfeljebb csak felmelegít egy kicsit. De eljön majd az a nap! Az utolsó! És törvénykezés lesz mindenki fölött, kivétel nélkül. Ott állnak majd a rendes emberek, a sikeres emberek, a kegyes emberek, az okos és intelligens emberek. És ha ők már mind elnyerték jutalmukat, akkor azt mondja majd a menyei Bíró: Most ti gyertek ide hozzám, ti nyomorultak! Képemre és hasonlatosságomra teremtettek benneteket is, és most úgy néztek ki, mint az állatok! És akkor felmorajlanak majd a rendes emberek: Csak nem akarod ezeket is befogadni?! És Ő azt fogja mondani: Befogadom őket, valamennyit! Befogadom őket, mert közületek senki sem fogadott be egyet sem közülük. És akkor felénk nyújtja majd a kezét, és mi térdre esünk. Tócsákban áll majd a könny körülöttünk, és akkor megértünk mindent. És akkor majd megértetek ti is minket.”

Mennyire megfagyhatott a levegő a lakomán, amikor a bűnös asszony belépett a terembe. Már önmagában az sem volt bevett és elfogadott dolog a korabeli kultúrában, hogy a lakomán heverésző férfiak közé csak úgy belépjen egy nő. Hát még ez a nő! Ráadásul egy farizeus házába! A farizeusok, amint a nevük is mutatja (elkülönültek), kínosan ügyeltek arra, hogy ne vegyüljenek bűnös, vagy általuk annak tartott emberek közé, ne kerüljenek a mózesi törvény megtartását nehezítő körülmények közé. Valóban törvénytisztelő, magas erkölcsi nivót képviselő emberek voltak, s ez tiszteletreméltóvá tette őket a nép körében. Azonban megvetették mindazokat, akik nem az ő életformájukat követték, s azt a stratégiát választották, hogy mintegy „kivonulva a világból” messze elkerülték, helyesebben eltolták maguktól az emberek többségét. Egy ilyen farizeus házában és környezetében csak egy valami válhatott ki nagyobb megbotráncozást annál, hogy egy utcanő csakúgy besétál az ajtón: az, ahogyan Jézus fogadja ennek az utcanőnek a jelenlétét. Természetesen azt várták Tőle, hogy felháborodva zavarja ki, s utána bezzeg lett volna témája a vacsorának. Jézus azonban felismeri ennek az asszonynak a bűnbánatát, elfogadja könnyeit, szeretetét, s kinyilvánítja megbocsátását és együttérzését. Ha egy ember, vagy akár egy-egy közösség saját értékei, életformája védelmében szakadékokat von maga köré, határozottan elkülönül a másféle emberektől, más értékrendet követőktől, vagy akár a teljesen értéktelen életformát élő bűnösöktől, azzal csak önmagát óvja, önmagát szereti, s nem a többi embert. Ez pedig – még ha van is benne érték és logika – mégsem Krisztusi magatartás. Jézus a „világban hagyja” övéit. Még ha tudja is, hogy „nem a világból valók”, akkor sem veszi ki őket a

világból, hanem tanúkként, mások üdvösségéért is küzdő segítőként a pogányok közé küldi a keresztényeket. Maguk a Krisztus-követő emberek is sokszor rászorulnak mások megértésére, elfogadására a bűneik miatt. Ugyanakkor Jézus példájára nekik még inkább törekedniük kell szeretettel fordulni a bűnösök felé, keresni a kapcsolatot velük. Ez nyilván nem azt jelenti, hogy támogatják őket a rosszban, netán ők maguk is ugyanazokat a bűnöket követik el, hanem azt, hogy nem taszítják el, nem csak a bűneik alapján ítélik meg őket, hanem észreveszik a bennük lévő értékeket, elfogadják a tőlük is kitelhető jót. Közösséget vállalni a bűnösökkel azt jelenti, hogy segítjük őket abban, amiben ránk szorulnak, megbocsátjuk a botlásaikat, s ha elfogadnak minket, akkor tanácsainkkal, jó példánkkal, baráti figyelmeztetésekkel próbáljuk vezetni őket az evangéliumi életforma felé.

Az ilyen elfogadó szeretet segítheti az ő életükben az őszinte megtérést, a valódi bűnbánatot. Azt a bűnbánatot, ami nem felszínes, nem csak a mások véleményére ad, hanem szégyenkezés nélkül feltárja a lélek legsötétebb sarkait is. Csak az ilyen megtérés eredményezheti a felszabadultságnak, az örömnak azt az élményét, amit a bűnös asszony átélt Jézus szavait hallva: „Bűneid bocsánatot nyertek, menj békével!” Hányszor és hányszor nem őszinte a bűnbánat: csak azokat a botlásait hajlandó elismerni az ember, amelyekkel egyértelműen lebukott, s még akkor is igyekszik kimagyarázni magát. Az igazi bánatnál fontosabb az, hogy „jaj, csak ne kelljen szégyenkezniem!” A mások előtti szégyenkezés nagyobb súllyal esik latba, mint maga az a fájdalom, amit a bűnöm okoz Istennek, embernek egyaránt. A bűnös asszony magatartásában az a meggyőző, az teszi hitelessé a megtérését Jézus számára, hogy egyáltalán nem törődik a szégyennel. A háta mögötti összesúgdolózással, vagy akár a hangos, megvető megjegyzésekkel, amelyeket pedig biztos megkaphatott az előkelő és kegyes farizeus lakomavendégeitől. Ő annyira vágyik Jézusban megmutatkozó isteni szeretetre, annyira vágyik arra az egy megbocsátó, felszabadító szóra, hogy teljesen figyelmen kívül hagyja a többi megvető, elutasító szót, gúnyos tekintetet. Mennyivel tisztább, teljesebb lehetne a mi bűnbánatunk is, ha nem annyira az emberek tekintetével és véleményével, mint inkább Isten tekintetével és véleményével törődnénk. Ez a tekintet ugyanis mindig szerető, akkor is, ha fájdalmas. Isten véleménye a bűnről egyszer s mindenkorra kimondatott a kereszten: Ő kész mindig megbocsátással válaszolni, ha az ember szívből jövő bocsánatkéréssel fordul hozzá. Ezt tanulhatjuk meg a bűnös asszony és Jézus találkozásának történetéből.